

De nieuwe strategie voor de invordering van belastingschulden zorgt voor problemen bij de schuldbemiddelaars

De nieuwe invorderingsprocedures zoals die sinds 1 december 2016 bij de FOD Financiën gelden, zorgen voor polemiek. Voortaan moeten belastingschulden immers worden terugbetaald binnen een maximumtermijn van twaalf maanden, te rekenen vanaf de datum van het aanslagbiljet.

Indien de belastingplichtige niet in staat is de verschuldigde belastingen en taksen te betalen, bij voorbeeld binnen een termijn van twee maanden na de uiterste betaaldatum voor de personenbelasting, kan een ontvanger niet langer een betalingsuitstel van meer dan de voornoemde twaalf maanden toestaan. Van deze regel wordt zelfs niet afgeweken indien dit, gelet op de financiële situatie en meer bepaald een situatie van overmatige schuldenlast, verantwoord is.

In dat geval heeft de betrokken belastingplichtige de keuze tussen een onbeperkt betalingsuitstel voor de betrokken belasting en het indienen van een verzoek tot collectieve schuldenregeling.

In onze laatste newsletter hebben wij erop gewezen dat na de uiterste betaaldatum voor de belastingen, de toezending van een rappel en het verstrijken van een laatste termijn voor de belastingplichtige om zijn situatie te regulariseren, de fiscus de procedures voor gedwongen invordering in gang kan zetten, met als gevolg een verhoging van de schuld, waarop reeds laattijdigheidsintresten zijn aangerekend.

Voorts zorgt het gebrek aan soepelheid van de nieuwe invorderingsprocedure voor problemen. Die druist inderdaad regelrecht in tegen de onderliggende filosofie van schuldbemiddeling. Vertrekkend van die filosofie dient de schuldenlast van een gezin in die situatie immers in haar geheel te worden bekeken, namelijk het totaal aan belastingschulden en andere schulden. Behoudens uitzondering geschiedt de terugbetaling van al deze schulden tegelijkertijd, op basis van de fractie van het inkomen van dat gezin dat voor zijn schuldeisers kan worden aangewend, waarvan eerst de courante en niet-reduceerbare kosten zijn ingehouden. Gaat het om een omvangrijke schuldenlast en vooral wanneer het voor de schuldeisers beschikbare inkomen zeer klein is, dan is een gezin met overmatige schulden of een problematische schuldenlast niet steeds in staat om zijn belastingschulden binnen een termijn van twaalf maanden terug te betalen.

Bovendien zal een gezin in die situatie niet altijd een beroep kunnen doen op de procedure voor collectieve schuldenregeling. Een bepaalde rechtspraak toont zich hoe langer hoe strenger bij de interpretatie van de toelaatbaarheidsvoorwaarden. Zo wordt rekening gehouden met de oorsprong van de schuldenlast, de haalbaarheid van een afbetalingsplan, gelet op de geringe inkomensfractie die voor de schuldeisers kan worden aangewend en het feit dat voor bepaalde schulden kwijtschelding onmogelijk is, alsook met de mogelijkheid voor de aanvragers in collectieve schuldenregeling om hun schulden via niet-gerechtigde schuldbemiddeling aan te zuiveren. Indien de belastingplichtige geen toegang heeft tot de collectieve schuldenregeling belandt hij in een impasse.

Wat onbeperkt uitstel van betaling van belastingen betreft, dit kan niet in alle gevallen van overmatige schuldenlast worden toegestaan. Of deze gunstmaatregel wordt verleend, hangt in zekere mate af van de eigen beoordeling van het belastingbestuur. Als die bovendien neerkomt op het toestaan van betalingstermijnen, moeten die beperkt blijven tot de termijn van twaalf maanden waarvan hierboven sprake. Uiteindelijk belandt men zo in een vicieuze cirkel.

Dit betekent dus een ernstige bedreiging voor de toekomst van de schuldbemiddeling.

